

Arrest

nr. 56 787 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten D. M.
geboren te G. , op (in) X
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 04/11/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 30/10/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13/12/1991.

Uit het Eurodacverslag van 04/11/2010 blijkt dat betrokkene in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 17/11/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij in 2009 Tsjetsjenië heeft verlaten en via Brest naar Polen is gereisd. Betrokkene vroeg er asiel op 16/12/2009. Betrokkene verklaart dat hij 1 maand in een opvangcentrum heeft verbleven en daarna terugkeerde naar G. Betrokkene kan van deze vermeende terugkeer geen enkel begin van bewijs voorleggen. Betrokkene verklaart verder dat hij op 30/10/2010 Tsjetsjenië opnieuw verliet en via Brest naar België is gekomen.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 4/11/2010 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij naar België kwam omdat een buurman twee jaar geleden naar België is gekomen. Hij zegt dat hij geen contact heeft met die man.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart dat zijn gezondheidstoestand normaal is.

De Poolse autoriteiten zullen trouwens tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Trouwens werd betrokkene naar aanleiding van zijn asielvraag nooit door de Poolse autoriteiten gerepatriëerd naar zijn thuisland. Betrokkene zegt dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar Tsjetsjenië op vraag van zijn moeder. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht. De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder rekening te houden met de situatie van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek te doen naar de

reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich heden bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624). In casu, is het zo dat verzoeker terug naar zijn geboorteland is gekeerd na een maand in Polen te zijn verbleven. Het is pas 10 maanden later dat hij zijn geboorteland opnieuw verlaten heeft en in België een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker had derhalve het recht om opnieuw een asielaanvraag in te dienen en vordert aldus dat zijn dossier in België behandeld wordt. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid. Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden.”

2.2. Er dient te worden opgemerkt dat, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (RvS 30 april 2004, nr. 130.935), aan artikel 1A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervolledigen, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan inroepen.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dewelke de formele motiveringsplicht betreffen, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker poogt voor te houden dat hij naar zijn geboorteland is teruggekeerd na een maand in Polen te hebben verbleven, en pas tien maanden later zijn geboorteland verlaten te hebben en naar België te zijn gekomen. Hierover wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit het Eurodacverslag van 04/11/2010 blijkt dat betrokkene in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 17/11/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaart dat hij in 2009 Tsjetsjenië heeft verlaten en via Brest naar Polen is gereisd. Betrokkene vroeg er asiel op 16/12/2009. Betrokkene verklaart dat hij 1 maand in een opvangcentrum heeft verbleven en daarna terugkeerde naar Grozny. Betrokkene kan van deze vermeende terugkeer geen enkel begin van bewijs voorleggen. Betrokkene verklaart verder dat hij op 30/10/2010 Tsjetsjenië opnieuw verliet en via Brest naar België is gekomen. Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 4/11/2010 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden (...).”

Verzoeker gaat zelfs niet eens in op voormelde motieven van de bestreden beslissing, die hij aldus niet betwist. Verzoeker beperkt zich tot een loutere herhaling van zijn bewering dat hij Polen verlaten heeft en is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, doch blijft in gebreke enig stuk ter staving van deze beweringen aan te brengen. De gemachtigde heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende zijn vermeende terugkeer naar Tsjetsjenië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, zoals terecht vermeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing, verzoeker in Polen een asielaanvraag heeft ingediend, en dat verzoeker Polen vrijwillig heeft verlaten en naar België is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd in feite en in rechte. Polen is terecht aangeduid als verantwoordelijke lidstaat, nu is gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 16 december 2009 in Polen genomen zijn en verzoeker aldaar een asielaanvraag heeft ingediend, en Polen om die reden overeenkomstig de relevante bepalingen van de verordening 343/2003 dan ook verantwoordelijk is. De Poolse autoriteiten hebben de terugname van verzoeker trouwens ook aanvaard in toepassing van art. 16.1.e van de Verordening 343/2003. De beslissing verwijst naar de toepasselijke bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 en zet uiteen waarom verzoekers asielaanvraag niet in België kan worden behandeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en conform het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC